

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž-Us 21/2018-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Vesne Vrbećić kao predsjednice vijeća te Dražena Tripala i Žarka Dundovića kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice – specijalistice Marijane Kutnjak Čaleta kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženog P. B. i drugih zbog kaznenog djela iz članka 291. stavka 1. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11. i 144/12.; dalje: KZ/11.) i drugih, odlučujući o žalbama Ureda za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (dalje: USKOK), optuženog P. B., optuženog D. Š., optuženog N. P. i optuženog Z. O. podnesenima protiv presude Županijskog suda u Splitu od 11. rujna 2017. broj K-Us-13/2014, u sjednici održanoj 26. svibnja 2021., u prisutnosti u javnom dijelu sjednice zamjenika branitelja optuženog P. B., odvjetnika T. V. te branitelja optuženog Z. O., odvjetnika P. J.

presudio je i riješio je:

I. Odbacuje se žalba optuženog N. P. kao nedopuštena.

II. Na temelju članka 199. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19.; dalje: ZKP/08.-19.), obustavlja se kazneni postupak protiv optuženog T. M. zbog kaznenog djela iz članka 291. stavka 1. u vezi članka 37. KZ/11., opisanog pod točkom 8. izreke oslobađajućeg dijela pobijane presude.

Na temelju članka 149. stavka 1. ZKP/08.-19. troškovi kaznenog postupka iz članka 145. stavka 2. točaka 1. do 5. ZKP/08.-19. te nužni izdaci tog optuženika i nužni izdaci i nagrada njegovog branitelja padaju na teret proračunskih sredstava.

Usljed te odluke, žalba USKOK-a u tom dijelu je bespredmetna.

III. Odbijaju se kao neosnovane žalba USKOK-a u ostalom dijelu, a žalbe optuženog P. B., optuženog D. Š. i optuženog Z. O. u cijelosti te se u ostalom pobijanom dijelu potvrđuje prvostupanja presuda.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom optuženici P. B., D. Š., N. P. i Z. O. proglašeni su krivima zbog počinjenja kaznenih djela protiv službene dužnosti.

1.1. Optuženi P. B. proglašen je krivim zbog počinjenja šest kaznenih djela protiv službene dužnosti, i to tri kaznena djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 1. KZ/11., opisana pod točkama 1., 3. i 6. izreke osuđujućeg dijela, jednog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti poticanjem iz članka 337. stavka 1. u vezi s člankom 37. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 110/97., 27/98., 50/00., 129/00., 51/01., 111/03., 190/03. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske 105/04., 84/05., 71/06., 110/07., 152/08. i 57/11., 143/12; dalje: KZ/97.), opisanog pod točkom 2. izreke osuđujućeg dijela te dva kaznena djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 1. u vezi s člankom 52. stavkom 1. KZ/11., opisana pod točkama 4. i 5. izreke osuđujućeg dijela. Za svako od tri kaznena djela iz članka 291. stavka 1. KZ/11., uz primjenu članka 48. stavka 2. i članka 49. stavka 1. točke 5. KZ/11. tom su optuženiku utvrđene kazne zatvora u trajanju od po četiri mjeseca; za kazneno djelo iz članka 337. stavka 1. u vezi s člankom 37. KZ/97. utvrđena mu je kazna zatvora u trajanju od tri mjeseca, dok su mu za svako od kaznenih djela iz članka 291. stavka 1. u vezi s člankom 52. stavkom 1. KZ/11., uz primjenu članka 48. stavka 2. i članka 49. stavka 1. točke 5. KZ/11. utvrđene kazne zatvora u trajanju od po četiri mjeseca, nakon čega je optuženi P. B., uz primjenu članka 51. stavaka 1. i 2. KZ/11., osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od jedne godine. Ista mu je potom, na temelju članka 55. stavaka 1. i 2. KZ/11., zamijenjena radom za opće dobro na način da mu se ukupno 365 dana zatvora (jedna godina) zamjenjuje sa 730 sati rada (365 dana x 2 sata). Nadalje je navedeno da će, ako optuženi P. B. svojom krivnjom ne izvrši rad za opće dobro, sud odmah donijeti odluku kojom određuje izvršenje izrečene kazne zatvora u neizvršenom dijelu ili u cijelosti.

1.2. Optuženi D. Š. proglašen je krivim zbog počinjenja kaznenog djela protiv službene dužnosti - zlouporabe položaja i ovlasti poticanjem iz članka 291. stavka 1. u vezi s člankom 37. KZ/11., opisanog pod točkom 3. izreke osuđujućeg dijela za koje je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od četiri mjeseca, time da mu je, na temelju članka 56. KZ/11., izrečena uvjetna osuda kojom je određeno da se kazna zatvora na koju je osuđen neće izvršiti ako u vremenu provjeravanja od jedne godine po pravomoćnosti presude ne poćini novo kazneno djelo.

1.3. Optuženi N. P. proglašen je krivim zbog kaznenog djela protiv službene dužnosti - zlouporabe položaja i ovlasti poticanjem iz članka 337. stavka 1. u vezi s člankom 37. KZ/97., opisanog pod točkom 2. izreke osuđujućeg dijela za koje je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca, time da mu je, na temelju članka 67. KZ/97., primijenjena uvjetna osuda tako da se kazna zatvora na koju je osuđen neće izvršiti ako u vremenu provjeravanja od 1 (jedne) godine po pravomoćnosti presude ne poćini novo kazneno djelo.

1.4. Optuženi Z. O. proglašen je krivim zbog počinjenja dva kaznena djela protiv službene dužnosti, zlouporabe položaja i ovlasti poticanjem iz članka 291. stavka 1. u vezi s člankom 37. KZ/11. opisanog pod točkom 1. izreke osuđujućeg dijela za koje mu je, uz primjenu članka 48. stavka 2. i članka 49. stavka 1. točke 5. KZ/11., utvrđena kazna zatvora u trajanju od četiri mjeseca te zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 337. stavka 1. KZ/97. opisanog pod točkom 2. izreke za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od tri mjeseca, nakon čega je uz primjenu članka 51. stavaka 1. i 2. KZ/11. osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od šest mjeseci, time da mu je, na temelju članka 56. KZ/11., izrečena uvjetna osuda kojom je određeno da se kazna zatvora na koju je osuđen neće izvršiti ako u vremenu provjeravanja od jedne godine po pravomoćnosti presude ne počini novo kazneno djelo.

1.5. Na temelju članka 148. stavka 1. u vezi s člankom 145. stavcima 1. i 2. točkom 6. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11. – pročišćeni tekst, 91/12. – Odluka Ustavnog suda, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14. i 70/17. – dalje: ZKP/08.), optuženi P. B., optuženi D. Š., optuženi N. P. i optuženi Z. O. dužni su platiti troškove kaznenog postupka u paušalnom iznosu od po 2.000,00 kuna svaki.

2. Istom presudom su optuženici D. B. i T. M., na temelju članka 453. točke 3. ZKP/08., oslobođeni optužbe da bi počinili kaznena djela protiv službene dužnosti, i to optuženi D. B. kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti poticanjem iz članka 291. stavka 1. u vezi s člankom 37. i člankom 52. KZ/11. (pravilno bi bilo iz članka 337. stavka 3. u vezi s člankom 37. i člankom 61. KZ/97.), opisano pod točkom 7. izreke oslobađajućeg dijela, a optuženi T. M. kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti poticanjem iz članka 291. stavka 1. u vezi s člankom 37. KZ/11. (pravilno bi bilo iz članka 337. stavka 3. u vezi s člankom 37. KZ/97.), opisano pod točkom 8. izreke oslobađajućeg dijela.

2.1. Na temelju članka 149. stavka 1. ZKP/08. odlučeno je da troškovi kaznenog postupka koji se odnose na oslobađajući dio presude padaju na teret proračunskih sredstava.

3. Protiv te presude žalbe su podnijeli USKOK te optuženici P. B., D. Š. N. P. i Z. O.

3.1. USKOK se u odnosu na osuđujući dio pobijane presude žali zbog odluke o kazni te u odnosu na oslobađajući dio pobijane presude zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijana presuda u oslobađajućem dijelu ukine i predmet uputi prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku, a da se u osuđujućem dijelu preinači na način da se optuženicima P. B., D. Š., N. P. i Z. O. izreknu kazne zatvora u duljem trajanju, odnosno da se optuženicima P. B. i Z. O. za svako pojedino kazneno djelo utvrde kazne zatvora u duljem trajanju, a zatim izreknu i jedinstvene kazne zatvora u duljem trajanju.

3.2. Optuženi P. B. žalbi se po branitelju, odvjetniku J. F., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda

preinači na način da ga se oslobodi optužbe ili da se primijeni „propis čl. 33. KZ-a“, podredno da se pobijana presuda ukine. Optuženi P. B. je po istom branitelju podnio i dopunu žalbe zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08.

3.3. Optuženi D. Š. žalbu je podnio po branitelju, odvjetniku V. G., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači na način da ga se oslobodi optužbe, podredno da se pobijana presuda ukine i predmet uputi prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku. U žalbi je zamoljeno da se branitelja optuženika pozove na sjednicu vijeća.

3.4. Optuženi N. P. žalbu je podnio po svojoj braniteljici, odvjetnici I. Š., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači na način da ga se oslobodi optužbe, podredno da se pobijana presuda ukine i predmet uputi prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

3.5. Optuženi Ž. O. žalbu je podnio osobno i po branitelju, odvjetniku P. J. U osobno podnesenoj žalbi kao žalbene osnove naznačene su bitna povreda odredaba kaznenog postupka, povreda kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje te odluka o kazni, a predloženo je da se pobijana presuda preinači na način da ga se oslobodi od optužbe ili da se ukine i predmet uputi prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku. U žalbi po branitelju su kao žalbene osnove naznačene bitna povreda odredaba kaznenog postupka te pogrešno utvrđeno činjenično stanje, a predloženo je da se pobijana presuda u odnosu na kaznena djela opisana pod točkama 1. i 2. izreke osuđujućeg dijela ukine i u tim dijelovima predmet uputi prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku. Budući da se ove žalbe međusobno sadržajno podudaraju i nadopunjavaju, bit će razmotrene kao jedna žalba ovog optuženika.

3.6. Optuženi P. B. podnio je po branitelju, odvjetniku J. F., odgovor na žalbu USKOK-a, predloživši da se ista odbije kao neosnovana.

4. Odgovor na žalbu USKOK-a podnio je i optuženi D. B. po branitelju, odvjetniku J. C., u kojem je predložio da se ta žalba odbije kao neosnovana i da se u odnosu na tog optuženika potvrdi prvostupanjska presuda.

4.1. Odgovor na žalbu USKOK-a podnio je i optuženi T. M. po branitelju, odvjetniku V. G., u kojemu je predložio da se ta žalba „odbaci“ kao neosnovana i u odnosu na njega potvrdi prvostupanjska presuda.

5. Spis je, u skladu s odredbom članka 474. stavka 1. ZKP/08., bio dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

6. Sjednica vijeća održana je u prisutnosti zamjenika branitelja optuženog P. B., odvjetnika T. V., te branitelja optuženog Z. O., odvjetnika P. J., a, u skladu s odredbom članka 475. stavka 4. ZKP/08.-19., u odsutnosti glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, optuženog P. B., optuženog D. Š., optuženog Z. O.,

branitelja optuženog P. B., odvjetnika J. F. i branitelja optuženog D. Š., odvjetnika V. G., koji su svi o sjednici uredno obaviješteni.

7. Žalba optuženog N. P. je nedopuštena, žalba USKOK-a dijelom je bespredmetna, a djelomično neosnovana, dok su žalbe optuženog P. B., optuženog D. Š. i optuženog Z. O. u cijelosti neosnovane.

U odnosu na odluku pod točkom I. izreke

8. Županijski sud u Splitu je 26. listopada 2020. ovome sudu dostavio podnesak optuženog N. P. podnesen po braniteljici, odvjetnici I. Š., kojim on povlači žalbu protiv presude Županijskog suda u Splitu broj K-Us-13/2014 od 11. rujna 2017., a u prilogu tog podneska je i punomoć tog optuženika kojom se odvjetnica I. Š. ovlašćuje na povlačenje žalbe.

8.1. Budući da je optuženi N. P. u smislu odredbe članka 465. stavka 1. ZKP/08. do donošenja odluke drugostupanjskog suda odustao od podnesene žalbe, a odredbom članka 481. stavka 2. ZKP/08.-19. propisano je da se žalba odbacuje rješenjem kao nedopuštena ako se utvrdi da je žalbu podnijela osoba koja je odustala od žalbe, žalbu optuženog N. P. trebalo je odbaciti kao nedopuštenu i riješiti kao pod točkom I. izreke ove odluke.

U odnosu na odluku pod točkom II. izreke

9. U tijeku žalbenog postupka je uvidom u podatke Jedinog registra osoba RH (MUP) Ministarstva pravosuđa utvrđeno da je optuženi T. M. umro 13. listopada 2019.

9.1. Budući da je odredbom članka 199. ZKP/08.-19. propisano da će se, kad se u tijeku postupka utvrdi da je optuženik umro, rješenjem obustaviti kazneni postupak, kazneni postupak trebalo je u odnosu na optuženog T. M. obustaviti.

9.2. Uslijed toga je žalba USKOK-a u odnosu na tog optuženika postala bespredmetna. Također je, na temelju članka 149. stavka 1. ZKP/08.-19., odlučeno da troškovi kaznenog postupka iz članka 145. stavka 2. točaka 1. do 5. ZKP/08.-19. te nužni izdaci optuženog T. M. i nužni izdaci i nagrada njegovog branitelja padaju na teret proračunskih sredstava.

9.3. Stoga je riješeno kao pod točkom II. izreke.

U odnosu na žalbu USKOK-a protiv oslobađajućeg dijela pobijane presude za optuženog D. B.

10. Žaleći se protiv oslobađajućeg dijela prvostupanjske presude u odnosu na optuženog D. B., USKOK navodi da je taj optuženik u svojoj obrani iskazao da često koristi usluge hotela i osobno ih plaća, dok su svi računi za korištenje hotelskog smještaja u S. u inkriminiranom vremenu izdani na ime optuženog P. B., a ne na njegovo ime. Kod svih snimljenih razgovora između optuženog D. B. i njegovog brata, optuženog P. B., ovaj prvi traži od ovog potonjeg da mu rezervira hotelski smještaj iako sam vrlo lako može napraviti rezervaciju, tako da je sasvim logično za

zaključiti da je optuženi D. B. znao i htio da računi za njegov smještaj ne budu izdani na njegovo ime, već na ime optuženog P. B., i to ne kao njegovog brata, već kao gradonačelnika Grada H. Pritom je, tvrdi ovaj žalitelj, on znao da ih neće platiti optuženi P. B., već Grad H., i to kao da je usluge tog smještaja koristio upravo gradonačelnik tog grada. USKOK, naime, smatra da bi, u protivnom, optuženom D. B. bilo sasvim svejedno je li on napravio rezervaciju, a što se tiče snimljenih telefonskih razgovora, smatra da bi bilo iluzorno očekivati da će u njima biti direktnog ili indirektnog traženja optuženog D. B. prema optuženom P. B. da račune za korištenje hotelskih soba plati Grad H., kada to očekivanje i njihov dogovor proizlaze iz njihovog ponašanja.

10.1. Nije sporno da je optuženi D. B. tražio od svoga brata, optuženog P. B., da mu rezervira hotelski smještaj u optužnicom mu inkriminiranim prilikama jer to jasno proizlazi iz sadržaja njihove telefonske komunikacije pribavljene provođenjem posebnih dokaznih radnji. Međutim, kako je to pravilno zaključio prvostupanjski sud, niti iz te telefonske komunikacije niti iz bilo kojeg drugog provedenog dokaza ne proizlazi da je optuženi D. B., bilo izravno bilo neizravno, tražio od optuženog P. B. da račune za korištenje tih hotelskih smještaja plati Grad H. Kad se uzme u obzir da su ovi optuženici braća, životno je i logično da je optuženi P. B. želio pomoći svome bratu na način da mu rezervira hotelski smještaj i potom, bez ikakvog poticanja od strane brata (optuženog D. B.) izda nalog za plaćanje računa koji se odnose na bratov hotelski smještaj. Stoga postojanje tek mogućnosti da je optuženi D. B. očekivao da njegov hotelski smještaj bude plaćen iz proračuna Grada H., ni prema ocjeni ovoga suda, nije dostatno za osuđujuću presudu u odnosu na tog optuženika.

10.2. Dakle, prvostupanjski sud je pravilno zaključio da nema dokaza da je optuženi D. B. počinio kazneno djelo opisano pod točkom 7. izreke oslobađajućeg dijela pobijane presude (koje je prvostupanjski sud pravno označio kao kazneno djelo iz članka 291. stavka 1. u vezi s člankom 37. i člankom 52. KZ/11. iako bi pravilno bilo iz članka 337. stavka 3. u vezi s člankom 37. i člankom 61. KZ/97. jer je to djelo tako pravno označeno u optužnici USKOK-a).

10.3. Stoga je oslobađajuća presuda utemeljena na odredbi članka 453. točke 3. ZKP/08. u odnosu na tog optuženika pravilna i zakonita te nije dovedena u pitanje prethodno istaknutim žalbenim navodima USKOK-a. U toj se, naime, žalbi ne ističe ništa novo, već se preocjenjuju zaključci prvostupanjskog suda iz pobijane presude koji su, kao što je već navedeno, pravilni i zakoniti.

U odnosu na žalbu optuženog P. B., osim zbog odluke o kazni

11. Žaleći se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08., ovaj žalitelj ističe da je „presuda proturječna razlozima presude“ te da u odnosu na određene radnje uopće nema razloga o odlučnim činjenicama, odnosno da su izneseni razlozi potpuno nejasni i u znatnoj mjeri proturječni, a da u odnosu na provedene dokaze postoje znatne proturječnosti između onoga što se navodi u razlozima presude o sadržaju dokaza u postupku i samih tih dokaza.

11.1. Izloženim navodima ovaj žalitelj samo parafrazira zakonski tekst odredbe članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. u kojoj su navedeni pojedini oblici te bitne povrede odredaba kaznenog postupka, ali ni na koji način ne obrazlaže u čemu bi se takva povreda sastojala.

12. Žaleći se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08., optuženi P. B. tvrdi da se pobijana presuda gotovo u potpunosti temelji na posebnim dokaznim radnjama određenima na temelju naloga suca istrage Županijskog suda u Splitu za razdoblje od 11. travnja 2011. do 1. prosinca 2011., a da ti nalozi ne ispunjavaju zakonske uvjete iz članka 332. stavka 1. ZKP/08. Smatra, naime, da u obrazloženjima naloga nedostaju analizu zahtjeva USKOK-a i priloga koji su dostavljeni uz te zahtjeve, a iz kojih bi proizlazio zaključak o postojanju uvjeta za određivanje posebne dokazne radnje. Također, smatra da nije utvrđeno ni postojanje važnih razloga za njihovo određivanje. Pri tome se poziva na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj I KŽ-Us-116/2017 te na presude Europskog suda za ljudska prava u predmetima *Dragojević protiv Hrvatske*, *Matanović protiv Hrvatske*, *Borojević i dr. protiv Hrvatske* te *Lovrić protiv Hrvatske*, a koje se odnose na tu problematiku i pitanje povrede članaka 6. i 8. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine, Međunarodni ugovori" broj 18/97., 6/99., 8/99. - ispravak, 14/02., 13/03., 9/05., 1/06., 2/10. i 13/17.; dalje: Konvencija).

12.1. U odnosu na istaknute žalbene navode prije svega treba navesti da se zaključci izraženi u navedenoj odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske na koju se poziva ovaj žalitelj odnose na predmet u kojem je činjenična podloga bila bitno različita od one u ovome postupku pa oni nisu primjenjivi na ovaj predmet. Nadalje, iz odredbe članka 335. stavka 7. ZKP/08. ne proizlazi da bi određene manjkavosti obrazloženja naloga za provođenje posebnih dokaznih radnji iz članka 332. stavka 1. ZKP/08. *ex lege* dovele do nezakonitosti dokaza pribavljenih tim mjerama pa da se zbog toga oni ne bi mogli upotrijebiti u kaznenom postupku, a to ne proizlazi ni iz odredbe članka 10. stavka 2. točke 3. ZKP/08. kojom je propisano da su nezakoniti oni dokazi koji su pribavljeni povredom odredaba kaznenog postupka i koji su izričito predviđeni ZKP/08., a to nije slučaj u odnosu na postupanje protivno odredbi članka 332. stavka 1. ZKP/08. Naravno da sudac istrage, kada odlučuje o zahtjevu državnog odvjetnika za izdavanje takvog naloga, mora voditi računa o osnovnim pretpostavkama za njegovo izdavanje – postojanju osnova sumnje da je određena osoba sama počinila ili zajedno s drugim osobama sudjelovala u kaznenom djelu iz članka 334. ZKP/08., a izvidi kaznenih djela se ne bi mogli provesti na drugi način ili bi to bilo moguće samo uz nerazmjerne teškoće. U ovome postupku sudac istrage Županijskog suda u Splitu je u predmetu broj Kir-Us-39/2011, nakon analize sadržaja zahtjeva državnog odvjetnika i dokumentacije koja je uz te zahtjeve dostavljena, izdao naloge za provođenje posebnih dokaznih radnji iz članka 332. stavka 1. ZKP/08., a ti nalozi sadrže navođenje svih pretpostavki za njihovo izdavanje. Ti razlozi su, doduše, kratki, ali jasni i dostatni, pri čemu se naznačuje i prihvaćanje od strane suca istrage svih navoda sadržanih u prijedlogu državnog odvjetnika i priložima uz te prijedloge.

12.2. S obzirom na navedeno, ni dokazi koji su proizašli iz ukupnog provođenja posebnih dokaznih radnji na temelju takvih naloga suca istrage nisu nezakoniti u smislu odredbe članka 10. stavka 2. točke 4. ZKP/08., tako da u pobijanoj presudi,

protivno žalbenim tvrdnjama optuženog P. B., nije ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08.

13. Ovaj žalitelj nadalje ističe da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08. i jer je teško povrijeđeno pravo na pravično suđenje, a ujedno da je ostvarena i povreda iz članka 468. stavka 3. ZKP/08. jer je povrijeđeno pravo obrane, a to da je utjecalo na presudu. Obrazlažući navedeno, ovaj žalitelj ističe da je na pripremnom ročištu 7. studenog 2014. obrana optuženog P. B. vezano za kazneno djelo iz točke 1. izreke pobijane presude predložila ispitivanje u svojstvu svjedoka S. J., D. N. i J. D. te je u sudski spis priložena dokumentacija, i to dopis Grada H. Vladi RH i H. š. odnosno zamolnica za davanje zemljišta u vlasništvo RH Gradu H. radi prenamjene. Podneskom od 5. svibnja 2016. obrana je pojasnila razloge predlaganja izvođenja tih dokaza. Međutim, svi dokazi optužbe su izvedeni, dok nije prihvaćen nijedan prijedlog obrane.

13.1. U odnosu na istaknute žalbene navode prije svega treba reći da bi se o teškoj povredi prava na pravično suđenje u smislu odredbe članka 468. stavka 2. ZKP/08. na štetu optuženog P. B. u odnosu na kazneno djelo iz točke 1. izreke pobijane presude moglo govoriti u slučaju odbijanja baš svih njegovih dokaznih prijedloga. To, međutim, ovdje nije slučaj. Naime, prvostupanjski sud je u odnosu na ovo kazneno djelo odbio sve personalne dokazne prijedloge obrane optuženog P. B., a takvu je odluku obrazložio jasnim, dostatnim i valjanim razlozima, i to kako na raspravnom zapisniku od 6. svibnja 2016. (list 1727 spisa), tako i u pobijanoj presudi. Budući da se s istima u cijelosti slaže i ovaj sud, to se i ovog žalitelja upućuje na taj dio obrazloženja pobijane presude (stranica 14., odlomak 4. do stranice 15., odlomka 1.). Što se tiče materijalnih dokaznih prijedloga ovog optuženika, iz raspravnog zapisnika od 6. svibnja 2016. (list 1727 spisa) proizlazi da je prihvaćen prijedlog obrane optuženog P. B. za čitanjem u dokazne svrhe dokumentacije označene kao prilog "A" spisa, i to zamolba Grada H. od 6. ožujka 2016. Vladi RH, Središnjem državnom uredu za upravljanje državnom imovinom i TD H. š. za davanje u vlasništvo zemljišta u K.O. H. Gradu H. radi privođenja svrsi sukladno prostornoj planskoj dokumentaciji te odluka Gradskog vijeća Grada H. od 10. travnja 2007. o donošenju prostornog plana uređenja Grada H.

13.2. Uzevši, dakle, u obzir sve prethodno izneseno, žalbeni navodi optuženog P. B. o povredi odredbe članka 468. stavka 2. ZKP/08. te odredbe članka 468. stavka 3. ZKP/08. od strane prvostupanjskog suda nisu osnovani.

14. Pobijana je presuda ispitana je u ovome dijelu i u skladu s odredbom članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP/08.-19., no pri tome nije utvrđeno postojanje neke od povrede odredaba kaznenog postupka na koju drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

15. U okviru žalbene osnove zbog povrede kaznenog zakona (koju pri tome ne označava navođenjem zakonskih odredaba) optuženi P. B. ističe da bi pobijana presuda, čak i da je osnovana, u odnosu na radnje opisane pod točkama 1., 3., 4., 5. i 6. izreke „u najgoru ruku“ trebala predstavljati postupanje u smislu odredbe članka 61. KZ/97., odnosno članka 52. KZ/11. s obzirom na vremensku povezanost i druge

stvarne okolnosti koje upućuju na jedinstvenu cjelinu, a koje se ogledaju u tome da je žalitelj gradonačelnik Grada H. te su načelno vezane uz isti period.

15.1. Točno je da između navedenih djela postoji vremenska povezanost (sva su počinjena unutar razdoblja od nekoliko mjeseci – svibanj 2011. do veljača 2012.), da je u svim tim slučajevima optuženi P. B. postupao u istom svojstvu (kao gradonačelnik Grada H.), da je svim tim kaznenim djelima oštećen proračun Grada H. te da je i način postupanja optuženog P. B. u svim tim slučajevima istovrstan (najprije rezerviranje hotelskog smještaja, a zatim nalaganje plaćanja računa za troškove tog smještaja pojedinih fizičkih osoba na teret proračuna Grada H. bez opravdanog temelja). Međutim, iz činjeničnih opisa navedenih kaznenih djela razvidno je da optuženi P. B. kod svakog pojedinog djela stvara zasebnu namjeru usmjerenu pribavljanju protupravne imovinske koristi različitim fizičkim osobama (točka 1. – optuženom Z. O., točka 3. – optuženom T. M. i njegovim prijateljima, točka 4. – optuženom D. B., točka 5. – V. D. i točka 6. – B. U.). Upravo zbog toga što je u odnosu na kaznena djela opisana pod točkama 4. i 5. izreke pobijane presude utvrđeno da je optuženi P. B. u više od jednog navrata postupao s ciljem da istim fizičkim osobama pribavi protupravnu imovinsku korist prvostupanjski sud je u odnosu na ta kaznena djela, prema ocjeni ovoga suda, pravilno na radnje opisane u tim točkama za svaku od njih primijenio konstrukciju produljenih kaznenih djela iz članka 52. KZ/11. Međutim, zbog prethodno navedenog razloga – stvaranja na strani optuženog P. B. zasebne namjere pribavljanja protupravne imovinske koristi pojedinim različitim fizičkim osobama – nisu ostvareni svi sjedinjujući elementi da bi se u odnosu na sve radnje opisane pod točkama 1., 3., 4., 5. i 6. izreke osuđujućeg dijela pobijane presude primijenila konstrukcija produljenog kaznenog djela iz članka 52. KZ/11., odnosno da bi sve one bile pravno označene kao jedno kazneno djelo. Stoga ni prethodno istaknuti žalbeni navodi optuženog P. B., kojima se zapravo ističe povreda kaznenog zakona iz članka 469. točke 4. ZKP/08., nisu osnovani.

16. Optuženi P. B. u okviru iste žalbene osnove (koju također ne označava navođenjem zakonskih odredaba) ističe da je prvostupanjski sud u odnosu na radnju opisanu pod točkom 2. izreke pobijane presude primijenio KZ/97. koji je blaži od KZ/11., ali, imajući u vidu da se radi o neimovinskoj koristi, postavlja pitanje postoji li kazneno djelo s obzirom na to da odredba članka 291. stavka 1. KZ/11. u zakonskom opisu navodi pribavljanje koristi ili prouzročenje štete pa pita, ako se pojam „korist“ ne uzima u širem značenju, predstavlja li to neimovinsku štetu koja ne bi bila obuhvaćena navedenim propisom, odnosno, postoje li uopće obilježja kaznenog djela po KZ/11. Ako je tako, ovaj žalitelj smatra da u odnosu na tu radnju ne postoje obilježja djela vezano za poticanje jer da on nikoga ne potiče.

16.1. Međutim, ni u navedenom ovaj žalitelj nije u pravu. Naime, kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 337. KZ/97. (koji je bio na snazi *tempore criminis*) bilo je koncipirano na način da je osnovni, najblaži oblik djela bio ostvaren pribavljanjem kakve neimovinske koristi, dok je pribavljanjem imovinske koristi bio ostvaren teži oblik djela, s propisanom težom kaznom. Budući da je prema odredbi članka 291. stavka 1. KZ/11. (koji je bio na snazi u vrijeme presuđenja) osnovni oblik kaznenog djela počinjen kada se drugoj osobi „pribavi korist“, a to nesumnjivo podrazumijeva kako imovinsku, tako i neimovinsku korist, nema dvojbe da između kaznenog djela iz članka 337. stavka 1. (a i iz stavka 3.) KZ/97. i onog iz članka 291.

stavka 1. KZ/11. postoji pravni kontinuitet. Međutim, kako je za kazneno djelo iz članka 291. stavka 1. KZ/11. propisana stroža kazna zatvora (od šest mjeseci do pet godina) od one koja je propisana za kazneno djelo iz članka 337. stavka 1. KZ/97. (kazna zatvora od tri mjeseca do tri godine), prvostupanjski sud je, polazeći od načela obvezne primjene blažeg zakona (članak 3. KZ/11.), pravilno ocijenio da KZ/11. u konkretnome slučaju nije blaži od kaznenog zakona (KZ/97.) koji je bio na snazi u vrijeme počinjenja kaznenog djela (a to, uostalom, ovaj žalitelj ni ne osporava).

17. Optuženi P. B. u svojoj žalbi nadalje ističe da bi se u konkretnom slučaju radilo o beznačajnom djelu jer je, bez obzira na sve, Gradu H. on podmirio štetu te da se radi o niskom stupnju krivnje, nepostojanju ili neznatnosti posljedice i nepostojanju potrebe kažnjavanja.

17.1. Okolnost da je optuženi P. B. nakon podizanja optužnice u ovom predmetu Gradu H. uplatio novac u iznosu za koji ga je oštetio svojim protupravnim postupanjem u vidu počinjenja pet kaznenih djela protiv službene dužnosti tom je optuženiku ocijenjena prilikom izbora vrste i mjere kazne. Naime, prvostupanjski sud mu je za kaznena djela opisana pod točkama 1., 3., 4., 5. i 6. izreke pobijane presude utvrdio pojedinačne kazne zatvora primjenom instituta ublažavanja kazne, pri čemu je izrijeком naveo da je uzeo u obzir i okolnost da je ovaj optuženik oštećenom Gradu H. naknadio cjelokupnu štetu, a potom mu je, upravo zbog te okolnosti, i jedinstvenu kaznu zatvora zamijenio radom za opće dobro. Međutim, potpuno je neprihvatljivo stanovište ovog žalitelja da bi ta okolnost opravdavala primjenu instituta beznačajnog djela. Prije svega, sva kaznena djela za koja je taj optuženik pobijanom presudom proglašen krivim počinjena su s izravnom namjerom, dakle, s najtežim oblikom i najvišim stupnjem krivnje, pri čemu je riječ o opetovanoj kriminalnoj aktivnosti koja se ogleda kao obrazac postupanja tog optuženika u obavljanju njegove dužnosti gradonačelnika Grada H. Optuženi P. B. je u opetovano postupao protivno svojoj dužnosti da na jednak način zastupa i zalaže se za interese svih građana koji su ga odabrali kao svog gradonačelnika kako bi pojedinim fizičkim osobama, od kojih nekima u više navrata, pribavio protupravnu imovinsku korist. Osim što je takvim svojim postupanjem zloupotrijebio povjerenje građana koji su ga odabrali upravo kako bi zastupao njihove interese na jednak način prema svima, optuženi P. B. je ugrozio i autoritet države zbog gubitka povjerenja građana u rad državnih tijela i institucije vlasti. Prema tome, potpuno su neprihvatljive njegove žalbene tvrdnje da je riječ o niskom stupnju krivnje, nepostojanju ili neznatnosti posljedice i nepostojanju potrebe kažnjavanja pa nema uvjeta niti za primjenu instituta beznačajnog djela iz članka 33. KZ/11.

18. Prema tome, žalba optuženog P. B. zbog povreda kaznenog zakona nije osnovana, a ni ispitivanjem pobijane presude sukladno članku 476. stavku 1. točki 2. ZKP/08.-19. nije utvrđeno da bi na štetu tog optuženog bio povrijeđen kazneni zakon.

19. Optuženi P. B. smatra da je činjenično stanje u odnosu na kazneno djelo opisano u točki 1. izreke osuđujućeg dijela pobijane presude nepotpuno utvrđeno jer da kao posljedica pogrešne odluke prvostupanjskog suda o odbijanju njegovih personalnih dokaznih prijedloga nije ispitan nijedan svjedok obrane.

19.1. Kao što je već prethodno navedeno, prvostupanjski sud je pravilno odlučio odbiti dokazne prijedloge optuženog P. B. za ispitivanje u svojstvu svjedoka S. J., D. N. i J. D. u odnosu na ovo kazneno djelo, tako da se ti razlozi ovdje neće nepotrebno ponavljati.

19.2. Ipak, treba dodati da žalbena osnova nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja postoji ako sud kakvu odlučnu činjenicu nije utvrdio (članak 470. stavak 3. ZKP/08.), a ne već samim time što je odbio neki dokazni prijedlog. Optuženi P. B. niti u žalbi ne navodi koje su to odlučne činjenice (dakle, one činjenice o kojima izravno ovisi primjena prava, a ne neke druge važne ili kontrolne činjenice koje bi eventualno mogle utjecati na drugačiju ocjenu provedenih dokaza na kojima se temelje utvrđenja suda o pravno relevantnim činjenicama) koje bi prvostupanjski sud propustio utvrditi, već opširno polemizira s činjeničnim utvrđenjima prvostupanjskog suda, ponavljajući navode svoje obrane i suprotstavljajući im svoje viđenje i ocjenu provedenih dokaza.

19.3. Optuženi P. B. nije u pravu ni kada tvrdi da je u odnosu na ovo kazneno djelo činjenično stanje i pogrešno utvrđeno. Ovaj žalitelj, naime, smatra da je prvostupanjski sud dao pogrešan značaj telefonskim razgovorima između njega i optuženog Z. O. koji su rezultat provođenja posebnih dokaznih radnji, naglašavajući da iz tih razgovora ne proizlazi da je on imao saznanje da je optuženi Z. O. na godišnjem odmoru od 18. kolovoza 2011.

19.4. Međutim, prvostupanjski sud je, po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, pravilno zaključio da sadržaj telefonske komunikacije između navedena dva optuženika (koji je izložen na stranici 23., odlomak 2. pobijane presude) potpuno izvjesno upućuje na to da su optuženici P. B. i Z. O. bili svjesni te da su htjeli da trošak ljetovanja optuženog Z. O. i njegove partnerice padne na teret proračuna Grada H., pri čemu je optuženi Z. O. tražio od optuženog P. B. da kao gradonačelnik Grada H. njemu i njegovoj partnerici plati te troškove (njihovog ljetovanja) na teret računa Grada H., dok je optuženi P. B. na to traženje pristao.

19.5. Da se radilo o privatnim troškovima optuženog Z. O. koji nisu imali nikakve veze s obavljanjem njegovih službenih dužnosti koje bi na bilo koji način bile vezane uz Grad H. i službeni položaj optuženog P. B. kao njegovog gradonačelnika, proizlazi i iz činjenice da je optuženi Z. O. prema evidenciji Županije o prisutnosti na poslu, kao i prema evidenciji službenih putovanja te izdanim nalogima za službena putovanja u razdoblju od 18. do 26. kolovoza 2011. (dakle, u inkriminiranom razdoblju) bio na godišnjem odmoru te kao zaposlenik Županije nije bio ni na kakvom službenom putovanju. Osim toga, vrlo je indikativno i ono što je u svom iskazu naveo u svojstvu svjedoka ispitan recepcionar u hotelu P., D. V. Iz njegovog iskaza, naime, proizlazi da ga je nekih tjedan do 15 dana nakon izdavanja računa za optuženog Z. O. nazvao optuženi P. B. rekavši mu da je iznos računa velik te ga je tražio da mu, ako može, pošalje više računa, ali da njihov zbroj odgovara onom s originalnog računa. On da je to i učinio te je umjesto jednog uobičajenog računa izdao tri računa na kojima je u rubrici "u svrhe pravedanja" stavio naznake "izgradnja dvorane, pregled terena za balon dvoranu i unaprjeđenje boćanja na H." te ih dostavio Gradu H., pojasnivši da je njima (hotelu) samo bilo bitno da se to plati.

19.6. Kako, dakle, iz sadržaja prethodno iznesenih dokaza i njihove međusobne povezanosti sasvim jasno proizlazi da nije bilo nikakvog opravdanog razloga ni pravnog temelja da Grad H. plati račune privatnog hotelskog boravka optuženog Z. O. i njegove partnerice, potpuno je irelevantno i to je li ili nije bilo posebne odluke koja bi određivala kada se nekoga može ugostiti ili mu se platiti smještaj na teret proračuna Grada H., kako to ističe optuženi P. B. u svojoj žalbi.

20. Optuženi P. B. u svojoj žalbi nadalje ističe da u odnosu na kazneno djelo opisano u točki 2. izreke osuđujućeg dijela pobijane presude iz provedenih dokaza ne proizlazi da bi on na bilo koji način poticao optuženog Z. O. da prekorači granice svojih ovlasti, time da ni u obrazloženju pobijane presude nije navedeno u čemu se očituje poticanje.

20.1. Protivno istaknutim žalbenim navodima, iz sadržaja telefonske komunikacije između optuženika P. B., N. P. i Z. O. proizlazi postupanje sve trojice ovih optuženika, dakle, i optuženog P. B. kao poticatelja optuženog Z. O. na počinjenje kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti upravo na način kako je to opisano u toj točki izreke osuđujućeg dijela pobijane presude. Iako u obrazloženju pobijane presude nije izrijekom navedeno u čemu se sastoji poticanje kao radnja koja je inkriminirana optuženom P. B., ta činjenica vrlo jasno proizlazi iz cjeline tog dijela obrazloženja, a posebno iz onog njegovog dijela u kojemu je reproduciran sadržaj telefonske komunikacije između ove trojice optuženika. Budući da ta telefonska komunikacija, i prema ocjeni ovoga suda, bez sumnje upućuje na to da je optuženi P. B. poticao optuženog Z. O. na to da kao službena osoba iskoristi svoj položaj i ovlasti i prekorači granice svoje ovlasti s ciljem da drugoj pravnoj osobi pribavi kakvu neimovinsku korist, ovaj se žalitelj, radi izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja, upućuje na dio obrazloženja pobijane presude u kojemu je reproduciran sadržaj te telefonske komunikacije te su izneseni i zaključci prvostupanjskog suda u pogledu ove inkriminacije (stranica 24., odlomak 4. do stranica 26., odlomak 2. pobijane presude).

21. Žaleći se zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na kazneno djelo opisano u točki 3. izreke osuđujućeg dijela pobijane presude, optuženi P. B. u suštini ponavlja navode svoje obrane: tvrdi da nije postupao s namjerom da optuženom T. M. pribavi protupravnu imovinsku korist, već da je i ovdje postupao u interesu grada u savjetodavnom smislu te da je i bilješka na spornom računu upućivala na to da je i njihov razgovor bio obavljan na okolnosti kako dobiti više od policijskih službenika, pa čak i plaćanjem smještaja i hrane. Napominje da je upravo zahvaljujući takvoj praksi došlo do povećanja broja policajaca na H.

21.1. Međutim, ni istaknuti žalbeni prigovori nisu osnovani. Naime, kako je to pravilno zaključio i prvostupanjski sud, upravo sadržaj telefonske komunikacije između optuženog P. B. i optuženog D. Š. (koja je reproducirana na stranici 26., odlomak 5. i stranici 27., odlomak 1. pobijane presude) upućuje na postupanje ovog žalitelja kako je ono opisano u tom dijelu izreke pobijane presude. Iz te njihove komunikacije, naime, proizlazi da je optuženi P. B. na traženje optuženog D. Š., a nakon što mu je ovaj rekao da optuženi T. M. i njegovi prijatelji računaju na to da im on (optuženi P. B.) "riješi" račune za spavanje ("oni su računali da ćeš ti to riješiti"), sukladno tom traženju i postupio. Pri tome nije bilo nikakvog osnova za plaćanje tih

računa od strane Grada H. u smislu korištenja savjeta optuženog T. M. kao policijskog službenika radi postizanja sigurnosti Grada H., odnosno Grad H. nije imao nikakvih obveza prema optuženom T. M. i njegovim prijateljima koje bi onda eventualno mogle opravdati takvo postupanje optuženog P. B. kojim je on troškove njihovog privatnog hotelskog smještaja usmjerio na račun Grada H.

22. U okviru žalbene osnove pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na kazneno djelo opisano u točki 4. izreke osuđujućeg dijela pobijane presude optuženi P. B. tvrdi da u odnosu na razdoblje od 6. do 8. kolovoza 2011. ne postoje dokazi da je samo optuženi D. B. bio u hotelu, a da on (žalitelj) nije bio, a da je slična situacija i u odnosu na razdoblje od 26. do 28. kolovoza 2011.

22.1. Što se tiče prva dva razdoblja (od 6. do 8. kolovoza 2011. te od 26. do 28. kolovoza 2011.), prije svega treba istaknuti da je ovdje odlučno to da je usluge privatnog hotelskog smještaja na teret Grada H. primarno i stvarno koristio optuženi D. B. te da je namjera optuženog P. B. očigledno bila upravo ta da Grad H. snosi troškove privatnog korištenja hotela od strane njegovog brata, optuženog D. B. Stoga je sasvim neodlučno je li u tom istom razdoblju u istom hotelskom smještaju s optuženim D. B. možebitno usputno bio i optuženi P. B.

22.2. Da je sobu u hotelu A. u S. u razdoblju od 6. do 8. kolovoza 2011. stvarno koristio upravo optuženi D. B., proizlazi prije svega iz SMS komunikacije između optuženika P. B. i D. B.. Naime, u SMS poruci od 5. kolovoza 2011. u 16:07:49 sati optuženi D. B. piše optuženom P. B. "sutra mi je potreban auto tipa da me ceke na uru na trajekt (ili da jo gren digod ni problem) pa do navecer. Kamara mi ok za sutra i priksutra? Di?", na što mu optuženi P. B. odgovara istoga dana u 16:25:43 sati SMS porukom sadržaja "A".

22.3. Nadalje, u knjizi domaćih gostiju A. hotel grupe navedeno je da je od 6. do 8. kolovoza 2011. u sobi broj ...boravio optuženi D. B., a kada je ta knjiga gostiju predočena svjedocima F. B., Z. G. i L. B. (svi zaposlenici Hotela A.), oni su potvrdili da je tu sobu zaista koristio gost D. B. Ovdje treba posebno istaknuti navod svjedoka Z. G. da je, kada bi se on javio na telefon, a optuženi P. B. vršio rezervaciju za brata (optuženog D. B.), na upit svjedoka tko plaća, optuženi P. B. odgovorio Grad H. ili Udruga D. s. P. Iz te je okolnosti jasno vidljiva namjera optuženog P. B. da troškove privatnog smještaja njegovog brata, optuženog D. B., snosi Grad H. U tom je smislu vrlo indikativan i navod istoga svjedoka koji je, kada mu je predočena knjiga domaćih gostiju od 6. kolovoza 2011. u kojoj je evidentiran kao gost D. B., dok je račun za isti dan izdan na gosta P. B., odgovorio da je "tako najvjerojatnije tražio P. B."

22.4. Da je korisnik usluga u hotelu A. u S. u razdoblju od 6. do 8. kolovoza 2011. stvarno bio optuženi D. B., brat optuženog P. B., čije troškove je po nalogu optuženog P. B. platio Grad H., proizlazi i iz dijela iskaza svjedoka F. B. u kojemu je on naveo da ga je nazvao netko iz računovodstva Grada H. sa zamolbom da mu pošalje ispravljeni račun, jer da u računalnom programu Grada H. isti ne prolazi pod drugim imenom, tako da bude na gradonačelnika (dakle, optuženog P. B.).

22.5. Što se tiče razdoblja od 26. do 28. kolovoza 2011., iz knjige noćenja Hotela P. u S. proizlazi da je u tom razdoblju u sobi broj ... boravio optuženi P. B., a isto

proizlazi i iz računa koji je trgovačko društvo P. d.o.o. izdalo Gradu H. Međutim, da je stvarni korisnik hotelskih usluga navedenog hotela u tom razdoblju zapravo bio optuženi D. B., a ne optuženi P. B., nedvojbeno proizlazi iz sadržaja telefonske komunikacije između optuženika P. B. i D. B. Budući da je prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude reproducirao sadržaj te komunikacije i nakon toga izložio svoje zaključke u pogledu toga što iz nje proizlazi, a s navedenim se ovaj drugostupanjski sud u cijelosti slaže, ovaj se žalitelj, radi izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja, upućuje na taj dio obrazloženja pobijane presude (stranica 28., odlomak 4. do stranica 29., odlomak 1.).

22.6. Potpuno su neprihvatljive i žalbene tvrdnje optuženog P. B. da je, što se tiče računa od 12. i 25. studenog 2011., moguće da se radilo o pogrešci hotelskog osoblja nastaloj zbog njegovih učestalih dolazaka u S. u razdoblju od kolovoza 2011. do veljače 2012. Naime, upravo iz sadržaja telefonske komunikacije između optuženika P. B. i D. B. potpuno jasno i bez ikakve sumnje proizlazi da je optuženi P. B. znao da je u oba navrata hotelske usluge koristio njegov brat, optuženi D. B. te je, unatoč tome, kao gradonačelnik Grada H. izdao naloge da te račune u oba slučaja podmire Grad H. Budući da je prvostupanjski sud i u odnosu na te inkriminacije u obrazloženju pobijane presude reproducirao sadržaj preslušane telefonske komunikacije te je doveo u vezu s drugim izvedenim dokazima i potom iznio svoje zaključke (stranica 29., odlomak 2. do stranica 30., odlomak 1. pobijane presude), koje također u cijelosti prihvaća i ovaj drugostupanjski sud, oni se ovdje neće nepotrebno ponavljati. Ovo tim više što optuženi P. B. u svojoj žalbi u bitnome ponavlja navode svoje obrane (koje je prvostupanjski sud imao u vidu i ocijenio te ih doveo u vezu sa svim, pa tako i s ovim izvedenim dokazima), dok ne navodi ništa novo što već nije bilo predmetom razmatranja pred prvostupanjskim sudom ili što bi moglo s uspjehom dovesti u pitanje pravilnost utvrđenja iz pobijane presude.

23. Što se tiče kaznenog djela opisanog u točki 5. izreke osuđujućeg dijela pobijane presude, nije sporno da V. D. u inkriminiranom razdoblju nije službeno boravio na H. kao državni tajnik Ministarstva, a u smještaju za koji je optuženi P. B. kao gradonačelnik Grada H. izdao nalog za plaćanje na teret Grada H. računa na koje je stavio naznake "dogovor oko poticaja oko poljoprivrede i šumarstva" te "dogovor iz programa ministarstva i organizacije projekata". Naime, i sam optuženi P. B. u svojoj žalbi ističe da V. D. doista nije službeno boravio u H. prema uputi Ministarstva kao državni tajnik. Međutim, neprihvatljive su žalbene tvrdnje optuženog P. B. kojima nastoji opravdati svoju radnju nalaganja plaćanja tih račun na teret Grada H. time što je tijekom tog boravka V. D. s njim razgovarao o poslovima iz djelokruga tog ministarstva, a to sve da je bilo u korist interesa Grada H.

23.1. Naime, V. D. ispitan u svojstvu svjedoka naveo je da u ljeto 2011. na H. nije boravio službeno, ali da je moguće da je s optuženim P. B. neslužbeno razgovarao o poslovima iz djelokruga Ministarstva. Ovaj je svjedok, dakle, u svom iskazu dopustio tek mogućnost da je s optuženim P. B. razgovarao o poslovima iz djelokruga Ministarstva, pri čemu je to, kako jasno proizlazi iz njegovog iskaza, bilo neslužbeno. Osim toga, svjedok ničim nije konkretizirao o čemu bi njih dvojica neslužbeno razgovarali vezano za poslove iz djelokruga Ministarstva (ako su uopće razgovarali). Prema tome, već iz iskaza svjedoka V. D. nedvojbeno proizlazi da on u inkriminirano vrijeme nije boravio na H. vezano za svoju službu, a ako je za vrijeme tog boravka i

neslužbeno razgovarao s optuženim P. B. o poslovima iz djelokruga Ministarstva, potpuno je jasno da takvi razgovori ne bi opravdali plaćanje troškova njegovog ljetovanja iz sredstava proračuna Grada H.

23.2. Nadalje, iz dopisa Ministarstva poljoprivrede Republike Hrvatske KLASA: 023-01/12-01/705, UR BROJ: 525-06/0870-12-2 od 30. listopada 2012., a u kojemu se navode svi projekti na otoku H. u kojima je tijekom 2010., 2011. i 2012. sudjelovalo to Ministarstvo te odgovorne osobe iz tog Ministarstva, ne proizlazi da je među njima bio i V. D.

23.3. Uz prethodno navedeno, prvostupanjski sud imao je u vidu i to da ni sadržaj telefonske komunikacije između optuženog P. B. i V. D. nije službene naravi, već da se, naprotiv, pretežiti dio njihovih razgovora odnosio na rezervaciju i smještaj V. D. na otoku H. Osim toga, iz tih je razgovora evidentno i da se optuženi P. B. u vrijeme boravka V. D. na H. s njim uopće nije ni susreo.

23.4. Uzevši, dakle, u obzir i međusobno povezujući sve prethodno izneseno, prvostupanjski sud je, po ocjeni ovoga suda, pravilno zaključio da je optuženi P. B. iskoristio svoj službeni položaj i ovlasti gradonačelnika Grada H. radi pribavljanja nepripadne materijalne dobiti V. D. time što je izdao nalog za plaćanje računa hotelskog smještaja V. D. tijekom njegovog ljetovanja na teret Grada H. bez da je za to postojala ikakva pravna osnova.

24. Žaleći se zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na kazneno djelo opisano u točki 6. izreke osuđujućeg dijela pobijane presude, optuženi P. B. ističe da je prvostupanjski sud neosnovano odbio njegov dokazni prijedlog za saslušanje u svojstvu svjedoka dr. S. D. Ovaj žalitelj, naime, tvrdi da je ona s njim sudjelovala u razgovorima vezano uz gostovanje liječnika te osnivanje psihijatrijske ordinacije, odnosno poliklinike, a tim učestalim kontaktima da je prisustvovao i dr. C., voditelj Doma zdravlja H.

24.1. Međutim, ni istaknuti žalbeni navodi nisu osnovani jer je prvostupanjski sud pravilno odlučio odbiti taj dokazni prijedlog obrane, a razloge toga suda prihvaća i ovaj sud (stranica 15., odlomak 2. pobijane presude).

25. S obzirom na sve prethodno izneseno, žalbom optuženog P. B. iz osnova navedenih u članku 470. ZKP/08. nisu s uspjehom dovedeni u pitanje pravilnost i potpunost činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda u odnosu ni na jedno od kaznenih djela zbog čijeg počinjenja je taj optuženik pobijanom presudom proglašen krivim.

U odnosu na žalbu optuženog D. Š., osim zbog odluke o kazni

26. Žaleći se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08., optuženi D. Š. ističe da se pobijana presuda ne može ispitati jer da iz činjeničnog opisa kaznenog djela za koje je on proglašen krivim proizlazi da su njegovom namjerom i traženjem bile obuhvaćene i radnje kao što je sačinjavanje zabilješke o razlozima boravka T. M. u Gradu H., traženje da se račun ispostavi Gradu H. i sačinjavanje izjave o prijebodu, a to da ne proizlazi iz izvedenih

dokaza. Ističe, naime, da iz provedenih dokaza proizlazi da se ne radi ni o kakvom traženju od njegove strane te da je potpuno nejasan zaključak prvostupanjskog suda o tome što je on (žalitelj) mislio rekavši „oni su računali da ćeš ti to riješiti.“ Žalitelj, naime, ističe da se nigdje ne spominje Grad H. ni funkcija gradonačelnika, već samo optuženi P. B. osobno.

26.1. U odnosu na istaknute žalbene navode prije svega treba reći da je u točki 3. izreke osuđujućeg dijela pobijane presude vrlo jasno opisano u čemu se sastojе inkriminacije, kako optuženog P. B., tako i optuženog D. Š., zbog čijeg počinjenja su oni proglašeni krivima. Iz tog činjeničnog opisa jasno proizlazi da je optuženi D. Š. tražio od optuženog P. B. kao gradonačelnika Grada H. da T. M. i njegovim dvama prijateljima plati račun za hotelski smještaj na teret Grada H., a to je ovaj potom i učinio, iako za to nije bilo opravdane pravne osnove. Iz tog činjeničnog opisa, suprotno žalbenim tvrdnjama optuženog D. Š., ne proizlazi da su njegovom namjerom i traženjem bile obuhvaćene i radnje koje se odnose na sačinjavanje zabilješke o razlozima boravka T. M. u Gradu H., traženje da se račun ispostavi Gradu H. i sačinjavanje izjave o prijebou. Navedene su radnje, kako to jasno proizlazi iz tog dijela činjeničnog opisa, inkriminirane optuženom P. B. kao konkretne radnje kojima je on stvorio preduvjete za počinjenje kaznenog djela zbog kojega je i proglašen krivim, i to upravo na opisani poticaj optuženog D. Š.

27. Prema tome, nema govora o ostvarenoj bitnoj postupovnoj povredi iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. na koju upire optuženi D. Š., a pobijana je presuda ispitana u ovome dijelu i u skladu s odredbom članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP/08.-19., no pri tome nije utvrđeno postojanje neke od povrede odredaba kaznenog postupka na koju drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

28. Niti ispitivanjem pobijane presude sukladno članku 476. stavku 1. točki 2. ZKP/08.-19. nije utvrđeno da bi na štetu ovog optuženog bio povrijeđen kazneni zakon.

29. Prethodno istaknutim žalbenim navodima optuženi D. Š. zapravo osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi, a to je razvidno i iz nastavnog dijela njegove žalbe u kojemu, žaleći se zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, ponavlja veći dio žalbenih navoda već istaknutih u okviru žalbene osnove zbog bitne postupovne povrede, pri čemu još navodi i da ni iz obrane optuženog P. B. ni iz njegove (žaliteljeve) obrane ne proizlazi bilo kakvo poticanje, a da prvostupanjski sud kao ključni dokaz za to uzima u obzir tajno snimljeni razgovor, odnosno već prethodno spomenutu rečenicu, a nju žalitelj smatra neprikladnom da kod jednog gradonačelnika izazove ili učvrsti odluku o izvršenju kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti.

29.1. Međutim, ni istaknuti žalbeni navodi nisu osnovani. Naime, prvostupanjski sud je pravilno zaključio da upravo sadržaj telefonske komunikacije između optuženika P. B. i D. Š. (reproduciran na stranici 26., odlomak 5. i stranici 27., odlomak 1. pobijane presude) upućuje na postupanje tih optuženika kako je ono opisano u točki 3. izreke pobijane presude. Iz te njihove komunikacije, naime, jasno proizlazi da je optuženi D. Š. tražio od optuženog P. B. kao gradonačelnika Grada H. da račune hotelskog smještaja T. M. i njegovih prijatelja plati na teret proračuna Grada H. („oni su računali

da ćeš ti to riješiti“), a optuženi P. B. je i postupio prema tom traženju, iako za to nije bilo opravdane osnove. Pri tome je za kaznenu odgovornost optuženog D. Š. potpuno neodlučno je li on znao odnosno je li bio dužan znati koje su ovlasti gradonačelnika u odnosu na troškove reprezentacije, a nedvojbeno je i za ovaj drugostupanjski sud da optuženi D. Š. pritom nije mislio da će optuženi P. B. iz vlastitih, privatnih sredstava platiti račun za hotelski smještaj osoba koje on do tada nije niti poznao.

29.2. Naposljetku, a u prilog pravilnosti zaključka prvostupanjskog suda u pogledu namjere optuženog D. Š., svakako su značajni i navodi obrane tog optuženika da je, nakon što je sam bezuspješno pokušao rezervirati smještaj za T. M. i njegove prijatelje, znajući da u hotelima uvijek ostane par slobodnih soba za hitne slučajeve i za VIP goste, odlučio zamoliti optuženog P. B. kao gradonačelnika da upravo on rezervira negdje sobe za njegove prijatelje.

30. S obzirom na sve prethodno izneseno, žalbom optuženog D. Š. iz osnova navedenih u članku 470. ZKP/08. nisu s uspjehom dovedeni u pitanje pravilnost i potpunost činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda u odnosu na jedno kazneno djelo zbog čijeg počinjenja je taj optuženik pobijanom presudom proglašen krivim.

U odnosu na optuženog Z. O., osim zbog odluke o kazni

31. Žaleći se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 367. stavka 1. točke 11. ZKP/97. (pravilno bi bilo iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08.), optuženi Z. O. tvrdi da je izreka pobijane presude nejasna i proturječna njezinim razlozima, da pobijana presuda uopće nema valjanih razloga, da u činjeničnom opisu kaznenog djela iz točke 1. izreke pobijane presude nije naveden oblik krivnje te da su i u odnosu na kazneno djelo opisano pod točkom 2. izreke u potpunosti izostali razlozi o krivnji.

31.1. Protivno istaknutim žalbenim navodima, izreka pobijane presude nije nejasna niti proturječna razlozima pobijane presude. U činjeničnim opisima djela iz točaka 1. i 2. izreke pobijane presude sadržana su sva bitna obilježja kaznenih djela zbog čijeg počinjenja su svi optuženici, pa tako i optuženi Z. O., proglašeni krivima, dok su u obrazloženju pobijane presude dani jasni, dostatni i valjani razlozi o svim odlučnim činjenicama. Prema tome, u pobijanoj presudi nije ostvaren nijedan vid bitne postupovne povrede iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. na koju upire optuženi Z. O.

32. Žaleći se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 2. ZKP/08., optuženi Z. O. ističe da se pobijana presuda u dijelu koji se odnosi na kaznena djela opisana pod točkama 1. i 2. izreke u značajnoj mjeri temelji na snimkama telefonskih razgovora pribavljenih provođenjem posebnih dokaznih radnji na temelju naloga suca istrage od kojih nijedan ne ispunjava u potpunosti uvjete predviđene člankom 332. stavkom 1. ZKP/08. Zbog toga smatra da je riječ o nedopuštenom zadiranju u osobni i obiteljski život koji su zajamčeni člankom 8. Konvencije. Navodi, naime, da u odnosu na uvjet postojanja osnova sumnje na počinjenje kaznenog djela nedostaje analiza zahtjeva USKOK-a i priloga dostavljenih uz zahtjev, pa da se sve svodi na formalno pozivanje na zahtjev i parafraziranje

zakonskog teksta, a da su ti nedostaci još više izraženi u odnosu na uvjet da se izvidi kaznenih djela ne bi mogli provesti na drugi način ili bi to bilo moguće samo uz nerazmjerne teškoće.

32.1. Budući da je istovjetne žalbene navode, koji su od strane ovoga suda ocijenjeni neosnovanima, u svojoj žalbi istaknuo i optuženi P. B., to se ovaj žalitelj, radi izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja, upućuje na taj dio obrazloženja ove odluke (odlomci 12.1. i 12.2.).

32.2. Tim razlozima treba dodati da je točno je, kako to dalje ističe optuženi Z. O. u svojoj žalbi, nalozi suca istrage koji se odnose na primjenu posebnih dokaznih radnji nakon isteka prvih šest mjeseci njihove primjene, a to je u ovdje bilo 11. listopada 2011., ne sadrže podatke o postojanju „važnih razloga“ u smislu odredbe članka 335. stavka 3. ZKP/08. Međutim, ta okolnost nije od utjecaja na valjanost takvih naloga, a onda ni na zakonitost dokaza koji su proizašli iz provođenja posebnih dokaznih radnji na temelju istih. Naime, odredbom članka 335. stavka 3. ZKP/08., koja je bila na snazi u vrijeme izdavanja takvih naloga, bilo je propisano samo to da posebne dokazne radnje mogu trajati najdulje šest mjeseci, s time da ih sudac istrage može na prijedlog državnog odvjetnika produljiti za još šest mjeseci iz važnih razloga. Međutim, ni tom, a ni bilo kojom drugom odredbom ZKP/08. nije bila propisana obveznost obrazlaganja razloga za produljenje posebnih dokaznih radnji nakon proteka prvih šest mjeseci njihove primjene, a ni posljedice za slučaj neobrazlaganja te okolnosti. Osim toga, već i činjenica da je sudac istrage nakon proteka šest mjeseci od početka provođenja posebnih dokaznih radnji izdao naloge za njihovim daljnjim provođenjem sama po sebi znači da je prijedlog državnog odvjetnika na temelju kojih je izdao te naloge prihvatio jer je očito smatrao da ti „važni razlozi“ postoje. U protivnom je, naime, kako to nadalje proizlazi iz iste odredbe tada važećeg ZKP/08., mogao odbiti prijedlog državnog odvjetnika za produljenje radnje.

32.3. Pobijana je presuda ispitana je u ovome dijelu i u skladu s odredbom članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP/08.-19., no pri tome nije utvrđeno postojanje neke od povrede odredaba kaznenog postupka na koju drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

33. Žaleći se zbog povrede kaznenog zakona (a pri tome ne navodeći zakonske odredbe koje bi time bile povrijeđene), optuženi Z. O. tvrdi da se kaznena djela za koja se tereti mogu počinuti samo s namjerom, izravnom ili neizravnom, a da je ona ovdje izostala.

33.1. Istaknutim žalbenim navodima ovaj žalitelj zapravo prigovara pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na kaznena djela za koja je pobijanom presudom proglašen krivim. Međutim, to ne opravdava žalbenu osnovu povrede kaznenog zakona, jer se postojanje povreda kaznenog zakona prosuđuje prema činjeničnom stanju iz izreke presude, a ne prema onom činjeničnom stanju za koje žalitelj smatra da je trebalo biti utvrđeno.

33.2. Prema tome, žalba optuženog Z. O. zbog povrede kaznenog zakona nije osnovana, a ni ispitivanjem pobijane presude sukladno članku 476. stavku 1. točki 2.

ZKP/08.-19. nije utvrđeno da bi na štetu optuženog Z. O. bio povrijeđen kazneni zakon.

34. Žaleći se zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na kazneno djelo opisano pod točkom 1. izreke osuđujućeg dijela pobijane presude, ovaj žalitelj ističe da su dokazi na kojima prvostupanjski sud temelji svoj zaključak o njegovoj krivnji snimke razgovora između njega i optuženog P. B., koji su, međutim, u pobijanoj presudi reproducirani selektivno, a ne u integralnom obliku, zbog čega da su onda i zaključci prvostupanjskog suda utemeljeni na njihovoj analizi i ocjeni pogrešni.

34.1. Međutim, ni istaknuti žalbeni navodi optuženog Z. O. nisu osnovani. No, kako je istovjetne žalbene navode u odnosu na ovu točku izreke osuđujućeg dijela pobijane presude isticao i optuženi P. B. te je na iste već odgovoreno u ovoj drugostupanjskoj odluci, to se ovaj žalitelj upućuje na taj dio obrazloženja ove odluke (osobito odlomak 19.4.)

35. U odnosu na kazneno djelo opisano pod točkom 2. izreke osuđujućeg dijela pobijane presude, optuženi Z. O. ističe da je on tim radnjama prema pravnom opisu iskoristio svoj položaj i ovlasti te istovremeno prekoračio granice svojih ovlasti, a to da se nikako ne može prihvatiti s obzirom na činjenicu da u nadležnost Upravnog odjela Županije ne ulazi donošenje odluka o odabiru dobavljača oprema za škole na području županije, nego je u nadležnosti istoga odobravanje sredstava za opremanje škola na temelju Programa javnih potreba u osnovnim školama. Smatra da bi se kazneno djelo stoga moglo počinuti samo u odnosu na odobravanje sredstava, a ne i u vezi s odabirom dobavljača za opremu, ali da to ulazi u isključivu nadležnost škola, odnosno njihovih ravnatelja. Osim toga, jedini dokazi na kojima prvostupanjski sud temelji zaključak o njegovoj krivnji i za ovo kazneno djelo su snimke telefonskih razgovora, koje se kronološki reproduciraju u obrazloženju pobijane presude, no potom ih sud ne analizira niti uzima u obzir druge izvedene dokaze. Smatra da prvostupanjski sud potpuno zanemaruje činjenicu da Osnovna škola M. R. njegovom odjelu nije dostavljala ponude dobavljača namještaja kako bi taj odjel vršio odabir ili zato što je imao utjecaja na odabir ponuditelja, već isključivo kao podlogu za konkretni zahtjev škole za odobravanje sredstava. Prvostupanjski sud je također pogrešno zaključio da je trgovačko društvo B. d.o.o. svojom zadnjom ponudom umanjilo cijene iz prethodno podnesene ponude, a to povezuje s navodnim informacijama koje im je proslijedio žalitelj o tome koje je cijene ponudio drugi ponuđač. Naime, posljednja ponuda tog trgovačkog društva po kojoj je i izvršena isporuka namještaja odnosi se na namještaj drugog proizvođača koji je očito slabije kvalitete od onoga koji je ponudio B.-C. d.o.o. i prvotno B. d.o.o., a što je posljedica toga što škola iz proračuna županije nije mogla dobiti više od 40.000,00 kuna za tu namjenu, čemu su se prilagodili i naručitelj i dobavljač.

35.1. Nije sporno da je odabir dobavljača oprema za škole na području županije u nadležnosti samih škola, odnosno njihovih ravnatelja, dok je u nadležnosti Upravnog odjela Županije kojemu je optuženi Z. O. bio na čelu u inkriminiranom razdoblju odobravanje sredstava za opremanje škola na temelju Programa javnih potreba u osnovnim školama. Međutim, optuženom Z. O. je ovdje inkriminirano upravo da je na traženje optuženog P. B., koji je postupao na traženje optuženog N. P., a u namjeri

da osigura da ponuda trgovačkog društva B. d.o.o. bude izabrana kao najpovoljnija, izvršio uvid u sve pristigle ponude koje je Osnovna škola „M. R.“ u T. dostavila Upravnom odjelu Županije te, kada je utvrdio da je ponuda trgovačkog društva B.-C. d.o.o. povoljnija i jeftinija od ponude trgovačkog društva B. d.o.o., uputio optuženog P. B. da prenese optuženom N. P. da izmijeni ponudu društva B. d.o.o. na način da snizi cijenu usluga, nakon čega je ovaj potomji dostavio novu ponudu društva B. d.o.o. s umanjenom cijenom koja je i prihvaćena kao najpovoljnija.

35.2. Iako, dakle, razmatranje i odabir ponuda nije u nadležnosti Upravnog odjela Županije (a to potvrđuje i sam žalitelj), optuženi Z. O. je kao pročelnik tog odjela u konkretnom slučaju iskoristio svoj položaj i ovlasti te prekoračio granice svoje ovlasti jer se upustio u razmatranje ponuda kako bi optuženom P. B. mogao dati povratnu informaciju koja je od interesa za optuženog N. P. kao prokurista trgovačkog društva B. d.o.o. kao jednog od ponuđača, a sve to kako bi, u konačnici, ponuda tog trgovačkog društva bila formulirana na način da bude prihvaćena. Opisano postupanje optuženog Z. O., protivno njegovim žalbenim tvrdnjama, proizlazi upravo iz sadržaja telefonske komunikacije na relaciji optuženi N. P. - optuženi P. B. – optuženi Z. O., koju je prvostupanjski sud pažljivo i savjesno analizirao te joj dao ispravan značaj. Međutim, kako je istovjetne žalbene navode isticao i optuženi P. B. u svojoj žalbi, to se ovaj žalitelj upućuje na taj dio obrazloženja ove odluke (odlomak 20.1.).

36. S obzirom na sve prethodno izneseno, žalbom optuženog Z. O. iz osnove navedene u članku 470. stavku 2. ZKP/08. nisu s uspjehom dovedeni u pitanje pravilnost i potpunost činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda u odnosu na jedno kazneno djelo zbog čijeg počinjenja je taj optuženik pobijanom presudom proglašen krivim.

U odnosu na odluku o kazni:

37. Žaleći se zbog odluke o kazni, USKOK navodi da izrečena uvjetna osuda Z. O. kao jednom pročelniku ureda u županiji za dva kaznena djela počinjena tijekom obavljanja službe u istom trajanju kao i osobama koje nemaju status službene osobe te zamjena optuženom P. B. kazne zatvora radom za opće dobro kod opetovane kriminalne aktivnosti koja se ogleda kao obrazac postupanja u obavljanju te dužnosti govore u prilog zaključku da su na njihovoj strani zanemarene otegotne okolnosti. Štoviše, da ih prvostupanjski sud ne nalazi. USKOK, naime, smatra da je kod tih optuženika kao službenih osoba bilo za očekivati da zastupaju i zalažu se za interese svoje lokalne zajednice, ne nastojeći sebi i sebi bliskim osobama pribaviti dodatne koristi, naročito kada im one ne pripadaju, a njihovim postupanjem došlo je do ugrožavanja autoriteta države u vidu gubitka povjerenja građana u rad državnih tijela i institucije vlasti. Osim toga, zlouporabili su povjerenje građana, posebno optuženi P. B. kojega su građani birali da zastupa njihove interese na jednak način prema svima, a ne u korist pojedinaca na njihovu štetu. Osim toga, ovaj žalitelj tvrdi i da ti optuženici nisu pokazali ni najmanje žaljenje ni kajanje, čime bi iskazali da shvaćaju težinu i značaj svog protupravnog postupanja, tako da okolnost njihove ranije neosuđivanosti ne opravdava izricanje blagih pojedinačnih te jedinstvenih kazni zatvora koje su zamijenjene radom za opće dobro (optuženom P. B.), odnosno uvjetnom osudom (optuženom Z. O.). Nadalje ističe da ni optuženici D. Š. i N. P. nisu

pokazali ni najmanje žaljenje ni kajanje, čime bi iskazali da shvaćaju težinu i značaj svog protupravnog postupanja, zbog čega ni u odnosu na njih nije bilo opravdano izricanje uvjetne osude.

38. Optuženi P. B. u okviru žalbene osnove zbog odluke o kazni navodi da „bi se mogla primijeniti i blaža kazna.“

39. Optuženi D. Š. u uvodu žalbe samo naznačuje da se žali i zbog odluke o kazni, no tu žalbenu osnovu ne obrazlaže. Međutim, njegova žalba zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u sebi sadrži i žalbu zbog odluke o kazni (članak 478. ZKP/08.-19.).

40. Žaleći se zbog odluke o kazni, optuženi Z. O. ističe da prvostupanjski sud nije ni naveo utvrđeni stupanj krivnje pa da je nejasno je li tu odlučnu činjenicu uopće uzeo u obzir prilikom odmjeravanja kazne niti se u tom pravcu pobijana presuda može ispitati.

41. Ispitujući pobijanu presudu u odluci o kazni, ovaj drugostupanjski sud nalazi je da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio sve okolnosti koje su u smislu odredbe članka 47. KZ/11. odlučne za odmjeravanje kazne, kao i da im je dao pravilan značaj. Tako su svoj četvorici optuženika koji su pobijanom presudom proglašeni krivima (P. B., D. Š., N. P. i Z. O.) olakotnima cijenjeni neosuđivanost i primjereno držanje u ovom postupku, a optuženicama P. B., D. Š. i N. P. i očinstvo, dok otegotne okolnosti nisu utvrđene na strani nijednog od optuženika. Uzevši u obzir navedeno, kao i činjenicu da je optuženi P. B. oštećenom Gradu H. naknadio svu štetu, prvostupanjski sud je tom optuženiku za svako od kaznenih djela iz članka 291. stavka 1. KZ/11., opisanih pod točkama 1., 3., 4., 5. i 6. izreke pobijane presude utvrdio pojedinačne kazne zatvora uz primjenu članka 48. KZ/11. stavka 2. i članka 49. stavka 1. točke 5. KZ/11., i to u trajanju od po četiri mjeseca za svako, dok mu je za kazneno djelo iz članka 337. stavka 1. u vezi s člankom 37. KZ/97., opisano pod točkom 2. izreke pobijane presude utvrdio kaznu zatvora u trajanju od tri mjeseca. Nakon toga ga je uz primjenu odredaba o izricanju jedinstvene kazne za kaznena djela u stjecaju osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od jedne godine koju mu je zamijenio radom za opće dobro imajući u vidu da je optuženi P. B. oštećeniku u tijeku ovog postupka naknadio svu štetu. Optuženi D. Š. je za kazneno djelo iz članka 291. stavka 1. u vezi s člankom 37. KZ/11. uz primjenu članka 48. KZ/11. stavka 2. i članka 49. stavka 1. točke 5. KZ/11. osuđen na kaznu zatvora u trajanju od četiri mjeseca, time da mu je na temelju članka 56. KZ/11. izrečena uvjetna osuda s rokom provjeravanja od jedne godine. Optuženi N. P. je za kazneno djelo iz članka 337. stavka 1. u vezi s člankom 37. KZ/11., osuđen na kaznu zatvora u trajanju od tri mjeseca, time da mu je na temelju članka 67. KZ/97. primijenjena uvjetna osuda s rokom provjeravanja od jedne godine. Optuženom Z. O. je za kazneno djelo iz članka 291. stavka 1. u vezi s člankom 37. KZ/11. uz primjenu instituta ublažavanja kazne utvrđena kazna zatvora u trajanju od četiri mjeseca, a za kazneno djelo iz članka 337. stavka 1. KZ/97. kazna zatvora u trajanju od tri mjeseca, nakon čega je uz primjenu članka 51. stavaka 1. i 2. KZ/11. osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od šest mjeseci, time da je i tom optuženiku na temelju članka 56. KZ/11. izrečena uvjetna osuda s rokom provjeravanja od jedne godine. Upravo takve, kako pojedinačne, tako i jedinstvene kazne zatvora u odnosu na optuženike P. B. i Z. O.,

koje su im potom zamijenjene radom za opće dobro (optuženi P. B.), odnosno uvjetnom osudom (optuženi Z. O.) te kazne zatvora na koje su osuđeni optuženici D. Š. i N. P., a koje su im zamijenjene uvjetnom osudom su, i prema ocjeni ovoga suda, primjerene težini i okolnostima počinjenih kaznenih djela i osobama konkretnih optuženika kao počinitelja te je za očekivati da će se njima ostvariti svrha kažnjavanja iz članka 41. KZ/11. (u odnosu na optuženike P. B., D. Š. i Z. O.), odnosno iz članka 50. KZ/97. (u odnosu na optuženog N. P.).

41.1. Stoga, a ne umanjujući ni obezvrjeđujući društvenu opasnost i način počinjenja kaznenih djela za koja su ovi optuženici proglašeni krivima, nije prihvaćena žalba USKOK-a koji se zalaže za izricanje strožih kazni u odnosu na svu četvoricu ovih optuženika, i to kako pojedinačnih, tako i jedinstvenih, bez njihove zamjene radom za opće dobro, odnosno za uvjetnu osudu, ne navodeći pri tome nijednu novu okolnost koja bi njihovom postupanju davala teži značaj, a koja nije bila poznata prvostupanjskom sudu i ocijenjena od strane toga suda.

41.2. Jednako tako, nije prihvaćena ni žalba optuženog P. B. koji samo ističe da „bi se mogla primijeniti i blaža kazna,“ ne argumentirajući tu žalbenu tvrdnju.

41.3. Budući da je prvostupanjski sud prilikom izbora vrste i mjere kazne optuženicima postupao upravo sukladno odredbi članka 47. KZ/11., kojom je propisano da će sud pri izboru vrste i mjere kazne ocijeniti olakotne i otegotne okolnosti polazeći od stupnja krivnje i svrhe kažnjavanja, ne mogu se prihvatiti ni žalbene tvrdnje optuženog Z. O. da prvostupanjski sud nije naveo utvrđeni stupanj krivnje pa da je nejasno je li to onda uzeo u obzir prilikom odmjeravanja kazne.

42. S obzirom na sve prethodno navedeno, žalba USKOK-a (u dijelu u kojem nije bespredmetna), kao i žalbe optuženog P. B., optuženog D. Š. i optuženog Z. O. nisu osnovane, zbog čega je odlučeno kao pod točkom III. izreke presude.

Zagreb, 26. svibnja 2021.

Predsjednica vijeća:
Vesna Vrbetić, v. r.